første kvindelige Betjente fik Ansættelse den 1. Marts 1907, efter at Helsingforsafdelingen af »Det hvide Baand« havde rettet en Henvendelse til Politimesteren i Helsingfors herom. I Begyndelsen af 1909 ansattes yderligere 4 kvindelige Betjente i Åbo, noget senere 2 i Viborg og i Aar ventes 2 ansatte i Tammerfors.

Disse kvindelige Betjente er i Almindelighed ansatte med samme Løn og paa samme Vilkaar som de mandlige. De afhører Kvinder, der sigtes for Usædelighed og Løsgængeri, undersøger deres Forhold, om de har Arbejde, fast Bopæl o. s. v., udretter i det hele et Arbejde, som ellers udrettes af mandlige Betejente, men de gør ikke Vagttjeneste paa Gaderne. De staar i nær Forbindelse med »Det hvide Baand«, der særlig har taget Kampen mod Usædeligheden op, og søger her igennem at faa de Kvinder, der ønsker at føre en anden Levevis, anbragte i »D. hv. B.«s Optagelseshjem eller i Pladser paa Landet. Den hurtige Forøgelse af deres Antal i Finlands Byer er det bedste Bevis for, at man anerkender det dygtige og nyttige Arbejde, der udrettes blandt ulykkelige Kvinder.

Hvad man ikke ser.

»Dansk Kvindesamfund«s Husholdningsskole.

Under denne Overskrift læser vi følgende i »Aalborg Amtstidende« for den 26. Jan.:

— Naada, sikken en Snemand, siger Frk. Bartholine Jørgensen, der lukker op.

Det er paa første Sal i Overlærerboligen ved Danmarksgades Skole, og helt her op ad Trappen har Stormen hvirvlet de til hvidt Støv piskede Fnug. Det knirker under Fødderne, og nede i Korridoren maatte man vade gennem en fast sammenføget Snedrive. Naar Gadedøren smækker op og i, gisper Gasblussene og er ved at opgive Aanden.

Det er vi ogsaa, men Frøkenen leder os, blindet og sanseløs, ind i et tomt Køkken, hvor vi rystes. Langsomt vender Livsaanderne tilbage.

— Aa, lad os slukke Gassen, inden vi gaar videre, siger Frk. Jørgensen og strækker sig op imod Auer-Lampen. Det er, skal jeg sige Dem, en af Hovedreglerne her: Der maa aldrig brænde et Blus til ingen Nytte. Husk paa, formaner jeg Eleverne, det er Kommunens Gas . . . næh, jeg kan ikke naa den. Vil De være saa god! De er længere end jeg.

Vi gaar gennem to smaa Køkkener med tomme Komfurer og kolde Gasovne. I Skabene staar appetitlig rent Porcellæn, Skeer, Knive og Gafler ligger omhyggeligt ordnede, og ved hver Hylde fortæller en lille Liste, hvor meget af hvert der skal være.

— Orden, først og fremmest Orden skal der læres, nikker Frøkenen*) energisk. Maa jeg, fortsætter hun saa, fortælle Dem om Hensigten med denne Husholdningsskole. Erfaringen har lært: Jo flere gode Husmødre, des færre ulykkelige Hjem. Kvinden faar aldrig i Ægteskabet større Magt end i det første Aar. Forstaar hun nemlig da ved dygtig Husførelse at holde Manden til Hjemmet, vil han ikke siden søge ud. Men jeg har set mange Hjem, hvor Manden, naar han kom, fandt et Skaar paa Bordet med Margarine i og et Stykke Kød, han maatte flænse i med sin Lommekniv. Var jeg Mand, og det blev budt mig, jeg gik ogsaa min Vej.

Vi er nu naaet ind i Magasinet, hvor Varerne opbevares. Alting købes ind i store Partier, thi derved sparer man. 100 Pund Mel ad Gangen, Margarine i Bøttevis etc.

— Og det bør en Arbejderkone ogsaa gøre. Hun maa spare sammen, saa hun kan købe sine Varer i et passende stort Parti. Det er billigere, og Kvaliteten kan blive bedre. Intet er saa ufornuftigt som at forsyne sig i Halvpundevis.

— Maa vi høre lidt om Planen i dette Husholdningskursus?

— Gerne! Vi har tre Hold — to Aftenhold for Madlavning, beregnet paa en Familie med Mand, Kone og fem Børn, der skal leve af en Ugeløn paa 12 Kr., samt et Eftermiddagshold for noget finere Madlavning. Lad mig sige det med det samme: Det sidste har ikke min Sympati. De, der gaar derpaa, er alle saaledes stillede, at de kan søge en rigtig Husmoderskole. De har her Undervisningen alt for billig.

Men Aftenholdene — dem har vi Fornøjelse af. De bestaar hver af 20 unge Piger og

*) Form. f. D. K. S. i Aalborg, Frk. B. Jørgensen.